

Η Ευρώπη χρειάζεται μεταρρυθμίσεις

Του ANDERS FOGH RASMUSSEN

Όταν οι αρχηγοί κυβερνήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης συναντηθούν αύριο Πέμπτη στην Αγγλία, οι συζητήσεις τους θα επικεντρωθούν στις σωστές επιλογές που πρέπει να κάνουν προς απάντηση στην παγκοσμιοποίηση – την κύρια πρόκληση που αντιμετωπίζει η Ευρώπη τα χρόνια που έρχονται.

Η Ευρώπη χρειάζεται μεταρρυθμίσεις που θα έλθουν μέσω σκληρών αποφάσεων σε νευραλγικά σημεία της πολιτικής ατζέντας σε επίπεδο κρατών-μελών. Η παγκοσμιοποίηση όμως κατ' ουσίαν δεν αποτελεί απειλή αλλά μια ευκαιρία για όλους. Αν την αντιμετωπίσουμε θετικά, μπορεί να ωφελήσει τη συντριπτική πλειονότητα των πολιτών μας.

Η τωρινή συζήτηση ελάχιστα έχει να κάνει με το ποιο οικονομικό μοντέλο θα επιλέξουμε. Οι ευρωπαϊκές οικονομίες έχουν περισσότερα κοινά απ' ό,τι συνήθως αναγνωρίζουμε. Αλλά καταλήγουμε στα επιμέρους οικονομικά και κοινωνικά μοντέλα μας από διαφορετικές διαδρομές και υπάρχουν σημαντικές ανομοιότητες μεταξύ τους. Είμαστε αναγκασμένοι να σεβαστούμε αυτές τις διαφορές και όχι να επιβάλουμε ένα κοινό ευρωπαϊκό οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο στους εαυτούς μας.

Αν θέλουμε να προστατεύσουμε και τελικά να ενδυναμώσουμε τα οικονομικά και κοινωνικά μοντέλα μας, πρέπει να αντιμετωπίσουμε την παγκοσμιοποίηση θαρραλέα και αποφασιστικά. Πρέπει να μεταρρυθμίσουμε και να εκσυγχρονίσουμε τις οικονομίες μας. Τα κράτη-μέλη πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη για την αγορά εργασίας και να κάνουν τις όποιες μεταρρυθμίσεις στον τομέα της πρόνοιας ώστε να καταστή-

σουν τις οικονομίες τους πιο ευέλικτες. Πολύ συχνά οι κυβερνήσεις κατηγορούν την ΕΕ για ανεπάρκεια, την ίδια στιγμή που η Ένωση δεν έχει τη δικαιοδοσία να επέμβει.

Εκεί όπου η ΕΕ έχει πραγματικά τη δυνατότητα να φέρει μια αληθινή αλλαγή είναι στη μεταρρύθμιση και στον εκσυγχρονισμό των κοινών ευρωπαϊκών πολιτικών και ακριβώς εκεί πρέπει να εστιάσουμε την ευρωπαϊκή ατζέντα τα επόμενα χρόνια.

ΤΟ ΒΗΜΑ

The New York Times

Είμαστε αναγκασμένοι να σεβαστούμε τις εθνικές διαφορές και να μην επιβάλουμε ένα κοινό ευρωπαϊκό οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο στην ΕΕ

Πρέπει, πρώτον, να αναπτύξουμε περαιτέρω την εσωτερική αγορά της Ευρώπης. Πολύ συχνά ξεχνάμε τα πλεονεκτήματα της εσωτερικής αγοράς, που έχει δημιουργήσει εκατομμύρια θέσεις εργασίας και ωφέλησε τους καταναλωτές με χαμηλότερες τιμές, πλούτο επιλογών και υψηλότερα πρότυπα ασφαλείας και προστασίας του περιβάλλοντος.

Πρέπει όμως να την αναπτύξουμε ακόμη περισσότερο σε όλους τους τομείς. Και πρέπει να την προστατεύσουμε από ζημιόγους πολιτικές κρατικής βοήθειας, από τη γραφειοκρατία και από τις προσπάθειες να χαλαρώσει η κοινή πολιτική ανταγωνισμού.

Η πιο σημαντική πρόκληση είναι η δημιουργία μιας αληθινής εσωτερικής αγοράς στον τομέα των υπηρεσιών – κάτι που πρέπει να γίνει με σωστό τρόπο. Η τωρινή πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα επέφερε άνισο ανταγωνισμό με βάση τον πιο χαμηλό κοινό παρονομαστή και θα αφαιρούσε κάθε δυνατότητα ελέγχου όσων παρέχουν υπηρεσίες. Πρέπει αντ' αυτής να επιτρέψουμε στους παρόχους υπηρεσιών που είναι εγγεγραμμένοι σε μια χώρα ελεύθερη πρόσβαση να ανταγωνιστούν επί ίσοις όροις σε άλλα κράτη-μέλη, με τους ίδιους κανόνες που ισχύουν για τους εθνικούς παρόχους υπηρεσιών.

Δεύτερον, θα πρέπει να δημιουργή-

σουμε μια εσωτερική αγορά έρευνας, ανάπτυξης και εκπαίδευσης. Η ανάπτυξη νέων προϊόντων και βιομηχανιών θα είναι καθοριστικής σημασίας αν η Ευρώπη θέλει να επωφεληθεί από την παγκοσμιοποίηση. Πρέπει να δώσουμε προτεραιότητα στην προσέλκυση των καλύτερων ξένων σπουδαστών και ερευνητών και να διευρύνουμε τα προγράμματα ανταλλαγής φοιτητών.

Τρίτον, πρέπει να ανοίξουμε τις αγορές μας στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Η προστασία μη ανταγωνιστικών βιομηχανιών δεν θα σώσει ούτε μία ευρωπαϊκή θέση εργασίας σε βάθος χρόνου. Επιπρόσθετα, η διάνοιξη των αγορών μας είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να θέσουμε τις αναπτυσσόμενες χώρες σε μια πορεία αληθινής οικονομικής ανάπτυξης. Γι' αυτό η ΕΕ πρέπει να προωθήσει την ατζέντα διεύρυνσης του παγκόσμιου εμπορίου.

Πρέπει, τέλος, να μεταρρυθμίσουμε και να εκσυγχρονίσουμε τον ευρωπαϊκό προϋπολογισμό. Οι συζητήσεις για τον προϋπολογισμό έχουν μετατραπεί σε κοντόφθαλμες αντιμαχίες σχετικά με την οικονομική αναδιανομή ανάμεσα στα κράτη-μέλη. Πρέπει αντιθέτως ο προϋπολογισμός να καταστεί ενεργός και εστιασμένος στο μέλλον. Αυτό σημαίνει τον διπλασιασμό των επενδύσεων μας στην έρευνα, στην εκπαίδευση και στην καινοτομία. Οι πολιτικές μας πρέπει να βοηθούν τις φτωχότερες χώρες της Ευρώπης να αναπτύξουν τον βηματισμό τους και όχι να διαμοιράζουν τον πλούτο στις περιοχές των πλούσιων χωρών. Πρέπει να συνεχίσουμε τη μεταρρύθμιση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, στοχεύοντας στην κατάργηση των φραγμάτων και των επιδοτήσεων που διαστρεβλώνουν το εμπόριο.

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στα στενά βραχυχρόνια συμφέροντα, στις πολιτικές κρίσεις ή στις τεχνητές ιδεολογικές διαμάχες να εκτρέπουν την ευρωπαϊκή ατζέντα από αυτά που έχουν πραγματική σημασία. Πρέπει να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε με χειροπιαστούς και ρεαλιστικούς όρους. Και πρέπει να αρχίσουμε να εργαζόμαστε σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο.